

DOMINGO 13 ORDINARIO CICLO B

PRIMEIRA Sab 1, 13-15; 2, 23-24

Por envexa do demo entrou a morte na terra

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NO LIBRO DA SABEDORÍA

Non fixo Deus a morte
nin se aleda co exterminio dos vivos;
creouno todo, de certo, para que subsista
e as criaturas do mundo son saudables;
non hai nelas veneno mortal
nin ten o Hades imperio sobre a terra,
porque a Xustiza é inmortal.
Pois Deus creou ao home para a incorrupción
e fíxoo imaxe do seu propio ser,
mais pola envexa do demo entrou a morte no mundo,
e os seus secuaces téñena de probar.

SALMO RESPONSORIAL Sal 29, 2 e 4. 5-6. 11 e 12a e 13b

R/ (2a): Eu lóuvote, Señor, que me liberas

Eu lóuvote, Señor, que me liberas
e non deixas que o inimigo faga riso de min.
sácasme do abismo
e mantésme na vida,
lonxe dos que baixan ao sepulcro.

Cantádelle ao Señor os seus amados,
louvade o seu santo nome.
O seu asaño dura só un intre;
o seu favor, toda a vida.
Se hai pranto á tardiña,
ao abrente xa hai ledicia.

Escoita, Señor; ten compaixón de min,
sé ti, Señor, a miña axuda.
Ti podes trocar o loito en danza.
Señor, meu Deus,
por sempre te hei louvar.

SEGUNDA 2 Cor 8, 7. 9. 13-15

Que a vosa abundancia supla a indixencia dos irmáns pobres

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA SEGUNDA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO AOS CORINTIOS

Irmáns e irmás:

Xa que abundades en todo -en fe, en palabras, en ciencia, en interese por todo e en amor a nós-, que abundedes tamén nesta graza. Ben sabedes o xeneroso que é o noso Señor Xesús Cristo: sendo rico, fíxose pobre por vós, para que vós vos fixédes ricos coa súa pobreza.

Non se trata de que vós pasedes apretos por aliviardes a outros, senón de que exista igualdade. Neste momento a vosa abundancia pode remediar a carencia deles, para que a abundancia deles poida vir en auxilio da vosa carencia. Así haberá igualdade, de acordo co que está escrito: A quen recollía moito, non lle sobraba; e a quen recollía pouco, non lle faltaba.

ALELUIA Cf 2 Tim 1, 10:

O noso Salvador Xesús Cristo destruíu a morte, e deu a luz vida por medio do Evanxeo

DOMINGO 13 ORDINARIO CICLO B

EVANXEO Mc 5, 21-24. 35b-43 (breve)

Nena, a ti che falo: érguete.

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO MARCOS

Pasando de novo Xesús nunha barca para a banda de enfronte, xuntouse moita xente arredor del, que estaba na beira do mar. Nisto chegou un dos xefes da sinagoga, chamado Xairo, que, ao velo, botouse aos seus pés suplicándolle:

- A miña filla está a piques de morrer, ven impor sobre ela as túas mans, para que sande, e viva.

E foise con el, seguido de moito xentío, que o estrullaba.

Viñeron da casa e dixéronlle:

- A túa filla acaba de morrer. Para que andar xa molestando ao Mestre?

Pero Xesús, ao escoitar o que estaban a falar, díxolle ao xefe da sinagoga:

- Non temas, abonda que teñas fe.

E non permitiu que ninguén o acompañase, fóra de Pedro, Santiago e Xoán, o irmán de Santiago.

Ao chegaren á casa do xefe da sinagoga, vendo o gran barullo que facían con choros e lamentos, entrou e díxolles:

- A que vén tanto barullo e tanto chorar? A meniña non morreu, está a durmir.

E todos facían riso del. Pero botándoos a todos fóra e levando con el os pais da meniña e mailos seus acompañantes, entrou onde estaba a nena. Colleuna pola man e díxolle:

- Talitha, qumi (que quere dicir: "rapaza, érguete").

A rapaciña ergueuse de contado, e botouse a andar, que xa tiña doce anos. E aquela xente quedou coa boca aberta. El insistíulles en que non llo contasen a ninguén, e mandou que lle desen de comer.

DOMINGO 13 ORDINARIO CICLO B

EVANXEO Mc 5, 21-43 (longa)

Nena, a ti che falo: érguete.

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO MARCOS

Pasando de novo Xesús nunha barca para a banda de enfronte, xuntouse moita xente arredor del, que estaba na beira do mar. Nisto chegou un dos xefes da sinagoga, chamado Xairo, que, ao velo, botouse aos seus pés suplicándolle:

- A miña filla está a piques de morrer; ven impor sobre ela as túas mans, para que sande, e viva.

E foise con el, seguido de moito xentío, que o estrullaba.

Había unha muller, que padecía hemorraxias desde doce anos atrás, e levaba sufrido moito cos médicos, que lle acababan cos bens; total para nada, porque a cada paso ía a peor. Como oíra falar do que facía Xesús, achegouse entre a xente por detrás e tocoulle o seu vestido, dicindo para si: "Anque non sexa máis que tocarlle o seu vestido, ficarei sa". E secándoselle a fonte da hemorraxia, sentiu no seu corpo que estaba curada do mal.

Axiña Xesús, decatándose da forza que saíra del, volveuse e preguntou:

- Quen me tocou na roupa?

Os discípulos respondéronlle:

- Ti ben ves a xente preméndote; e aínda preguntas por quen te tocou?

Pero el seguía mirando arredor, para ver quen fora. Daquela, a muller, amedoñada e tremendo, sabendo o que lle sucedera, veu caer ante el contándolle toda a verdade. El díxolle:

- Filla, a túa fe sandoute, vaite en paz, curada para sempre da túa doenza.

Aínda estaba el falando, cando chegaron da casa do xefe da sinagoga a dicirlle:

- A túa filla acaba de morrer. Para que andar xa molestando ao Mestre?

Pero Xesús, ao escoitar o que estaban a falar, díxolle ao xefe da sinagoga:

- Non temas, abonda que teñas fe.

E non permitiu que ninguén o acompañase, fóra de Pedro, Santiago e Xoán, o irmán de Santiago.

Ao chegaren á casa do xefe da sinagoga, vendo o gran barullo que facían con choros e lamentos, entrou e díxolles:

- A que vén tanto barullo e tanto chorar? A meniña non morreu, está a durmir.

E todos facían riso del. Pero botándoos a todos fóra e levando con el os pais da meniña e mailos seus acompañantes, entrou onde estaba a nena. Colleuna pola man e díxolle:

- Talitha, qumi (que quere dicir: "rapaza, érguete").

A rapaciña ergueuse de contado, e botouse a andar, que xa tiña doce anos. E aquela xente quedou coa boca aberta. El insistiu en que non llo contasen a ninguén, e mandou que lle desen de comer.